

Dobozi Eszter

Gilgames és Enkidu

*Honnan indult a mozdulat először?
Hány receptoron át sistergett keresztül?
Milyen vívóanyag szórta szét a testben?
A szándék volt előbb, vagy a kéz rándult meg?
A kar? Az ujjakban a fölbizsergő vágy?
Voltaképpen mi volt? Tűnő önfeledés?
Meghunyázkodón az állati dölyf, erő?
Idegek játéka, ingerületeké?
Ahogy futott-futott, váltókon, kerekék
fogazatain át surrant, menekedett,
mint fénysebességgel mérkőző gépezet...
A test akarta így, a megfoghatatlan,
a szellem bujdokolt tibennetek, lélek
hajolt ki réseken, tiltott járatokon?
Honnan jött, buzgott föl a legádázabb harc
közepette a hír, hogy elég, ne tovább...?
Kicsoda üzente, s miféle egekből
szökkent, bukott alá a parancs, hogy megállj?
Enkidu volt, a bős, állati erejű?
A várost remeklő Gilgames az első,
akiben az ölés ölelésbe tört át?*

Variációk egy témára

I. egykoron

*ablakunktól vajon hova fut az út?
a szomszéd házig? a végtelenbe visz?
egykoron jártunk rajta pedig mi is*

II. ki ő?

*az út, mely továbbfut alant,
árnyas ablakunktól ered,
kémlelődünk rajta – Veled:
aki jó, ugyan ki lehet?*

III. vágy

*parázsló szem az éjszakára nyitva,
nyújtózik odalenn a messze futó:
rajta csupán a repeső képzelet
járatja ingatag árnyalakjait*

IV. megérkezés

*ablaküvegen kaparásznak a téli ágak,
befelé fordulva is érzem, s álomba fúlva:
cipőcsikorgatón innen szalad át parkunkon
az út; nem indulunk el tétován, s törtetőn sem*